

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Порятунок загублених овець

Наш дорогий живий пророк, Президент Томас С. Монсон, в останні роки пророче нагадував нам про важливість шукати, пильнувати і рятувати наших менш активних братів і сестер.

Чому це так важливо?

Кожен з нас є улюбленим духовним сином або дочкою Небесних Батьків, з якими ми жили в небесній сім'ї, як говориться у зверненні *Сім'я: Проголошення світові*. Єдиний спосіб повернутися до Небесного Батька, жити з Ним і стати подібними Йому—вивчати євангелію Ісуса Христа, прийняти її і жити за нею.

Коли хтось із наших братів або сестер стає менш активним, вони сходять зі стежки, яка веде до нашого Небесного Батька. Кожен із нас має священний обов'язок допомогти їм повернутися туди, де вони можуть насолоджуватися всіма благословеннями євангелії.

Діяти за прикладом Спасителя

Пророк Мормон навчав, що для того, аби стати подібними до Спасителя, ми повинні мати милосердя, чисту любов Христа (див. Мороній 7:48). Багато з нас бояться

запрошувати менш активних членів повернутися до церкви. Як нам здолати цей страх? Мормон також говорив, що милосердя, або “досконала любов”, “нехтує всяким страхом” (див. Мороній 8:16). Якщо ми будемо щиро бажати дару милосердя і молитися про нього, а тоді робити все від нас залежне, то нас буде скеровано у наших зусиллях і ми отримаємо силу робити те, що доцільне (див. Мороній 7:33).

Розуміти людей

У пошуках можливостей допомагати людям для нас може бути корисним зважати на принаймні дві причини того, чому люди сходять з євангельської стежки:

Відволікаючі фактори.

Це коли люди дозволяють чомусь менш важливому взяти гору над тим, що є найважливішим. Якщо ви спробуєте допомогти менш активному другові, ваш власний ентузіазм, свідчення і запрошення повернутися можуть викликати більшу зацікавленість і мати більшу силу, ніж відволікаючі фактори!

Одна прекрасна сестра, яка є активним членом Церкви, нещодавно написала мені таке: “Після того, як протягом року я була єдиним членом

Президент Рендалл К. Беннет, перший радник у президентстві Східноєвропейської території.

Церкви [у своїй сім'ї], я стала менш активною. ... Але мої друзі, які були активними в Церкві, продовжували свідчити мені і ділитися своїми надихаючими історіями віри у Facebook. Після багатьох їхніх запрошень я, зрештою, погодилася прийти на один із заходів”. Відтоді вона залишалася активною. Зроблене її друзями є гарним прикладом милосердя.

Сором або збентеження.

Інші люди можуть не приходити на церковні збори або заходи, тому що вони роблять неправильні вчинки і усвідомлюють це, а також не впевнені, що їх приймуть, якщо вони повернуться.

Коли моїй дружині Шеллі було 6 років, її учитель

Початкового товариства якось одної неділі не прийшов до церкви. Мудрий президент філії попросив членів Церкви тієї маленької філії піти з ним провідати того молодого чоловіка і з любов'ю запросити його повернутися до Церкви. Шеллі з мамою і решта членів філії пішли до нього. Вони дізналися, що він знову почав курити і йому було дуже соромно того дня йти до Церкви.

Милосердя, виявлене тими членами філії до цього юнака, а також їхнє запрошення, допомогли йому повернутися до цілковитої активності в Церкві.

Запрошення до дії

Щоб допомогти комусь іншому стати більш активним, ми повинні діяти більш активно! Будь ласка, подумайте сьогодні з молитвою про якусь людину, яка не користується повнотою благословень активності в Церкві, кого ви можете запросити повернутися. Зазвичай це буде людина, яку ви вже знаєте, наприклад, хтось із друзів, кого ви, можливо, боялися запросити через страх почути відмову.

Краще за все особисто прийти до цієї людини. Немає більш ефективного способу, ніж подивитися їм у вічі і запросити повернутися. По можливості, *супроводжуйте* члена Церкви, який переживає процес повернення, і *допомагайте* йому дістатися на церковні заходи та збори, аби він почувався

комфортно і мав підтримку.

Якщо ви не в змозі прийти особисто, будь ласка, візьміть телефон і подзвоніть їм, або надішліть листа електронною поштою, або ж зверніться до них через Facebook чи інші види соціальних мереж та запросіть прийти на захід або церковні збори.

Коли ми почнемо формувати власні методи допомоги тим, чия віра ослабла, наші страхи поступово *зникатимуть*, тоді як віра почне *рости*, і ми будемо відчувати радість від того, що допомагаємо і служимо дітям нашого Небесного Батька.

Який би підхід ви не вибрали, будь ласка, не зволікайте простягати руку допомоги вашим менш активним друзям. Привітайтеся з ними, розкажіть про свій досвід, висловіть свою любов, поділіться свідченням і запросіть їх повернутися. Будь ласка, не баріться, і, почавши цю роботу, не полишайте її і не здавайтеся!

Небесний Батько любить усіх Своїх дітей. Він просить нас допомагати нашим братам і сестрам повернутися, щоб радіти повноті благословень євангелії й сильніше відчувати Його любов у своєму житті. Якщо ми з молитвою будемо прагнути Його допомоги в цій роботі, а тоді діяти, я обіцяю, що Він допоможе нам, скерує нас і дасть нам сили, аби зробити все необхідне. ■

Святкування 170-ї річниці створення Товариства допомоги

У суботу 17 березня 2012 року в усіх місіях і колах Східноєвропейської території пройшли конференції Товариства допомоги, присвячені 170-й річниці створення цього товариства. Важливою частиною ювілейних зборів стала трансляція на всю Східноєвропейську територію виступів трьох сестер з Головного управління Церкви, які представляли Товариство допомоги, Товариство молодих жінок та Початкове товариство. Примітно, що зусилля всіх цих трьох товариств спрямовані на те, щоб допомагати жінкам розкривати свій божественний потенціал.

Світлана Кімлач, Київський Український кіл, Воскресенський приход: Я вдячна за всі прекрасні і дуже духовні виступи сестер, які прозвучали на конференції. Чудовими були і музичні номери, що привнесли особливий Дух умиротворення. Нам був представлений новий посібник "Дочки в Моєму Царстві". Він допоможе сестрам

Святковий торт до дня народження Товариства допомоги

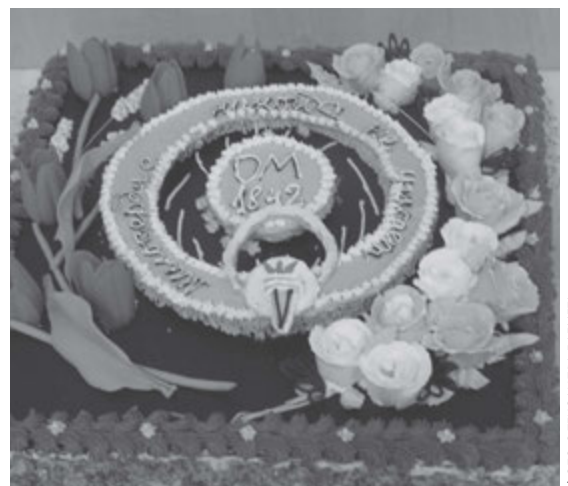

ФОТО ОЛЕКСАНДРА БАГМЕТА

розвивати віру, особисту праведність, зміцнювати сім'ї та допомагати нужденним.

Сестри отримали величезну радість від служіння, запропонованого президентством Товариства допомоги колу, під час якого ми писали листи, призначені менш активним сестрам.

Для цих листів був підготовлений спеціальний папір з фотографією Київського храму. У благоговійній атмосфері сестри мали можливість висловити свою щирю любов, аби підбадьорити сестер і поділитися свідченнями.

Усім учасницям конференції були вручені невеличкі подарунки з віршами зі Священних Писань, які можуть стати духовним скеруванням на найближчий час.

Наші брати взяли активну участь у підготовці пригосщення для сестер. Це стало яскравим проявом їхньої любові та поваги.

Зі мною на конференції була моя невістка, яка вперше була присутня на подібному заході. Вона була в захваті від можливості взяти участь у навчанні, служінні, познайомитися з сестрами.

Я дуже вдячна Небесному Батькові за Церкву, в якій є повнота євангелії й така дивовижна організація—Товариство допомоги.

Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Об'єднана філія: В Донецьку на цей захід були запрошені не лише сестри Товариства допомоги, але й гості з інших громадських організацій міста. Дивовижна єдність відчувалася в тому, як представники різних конфесій та організацій вчилися, служили та раділи разом.

Серед запрошених була Ірина Миколаївна Чибізова, голова Макіївської міської асоціації інвалідів "Ніка+". В той день вона вперше познайомилася з Церквою й дізналася про Товариство допомоги. Ділячись своїми враженнями, вона сказала: "Ми чули про цю Церкву, але ніколи не зустрічалися з її представниками. Коли нас запросили, ми вирішили прийти, бо кажуть же: "Краще один раз побачити, ніж сто разів почути". Ми приїхали сюди цілою групою—нас 22 людини. Ніколи раніше

Виготовлення листівок

Подарунки готові

ми не були на подібному заході, де стільки віруючих людей. Було приємно побачити радісні обличчя, помічати позитивні емоції! Було дуже цікаво та пізнавально. Ми не шкодуємо, що прийшли".

Своїми враженнями поділилася також представниця церкви Ісуса Христа, Олена Анатоліївна Солод. Вона сказала: "Я в захопленні, тому

що мені подобається, коли відчувається прагнення до взаєморозуміння й любові”.

Наталя Ільїна з Центральної філії Донецька була на цьому заході в двох якостях—як член Товариства допомоги і як член міської організації “Спілка жінок”. Сестра Наталя сказала: “Ми живемо серед різних людей, кожен із нас є представником сім’ї, школи або якоїсь організації. Подібні заходи допомагають нам побачити людей такими, якими бачить їх Бог. Незважаючи на те, що ми відрізняємося одне від одного, Дух Христа живе в кожному з нас. Спілкування з різними людьми допомагає нам розвивати такі якості, як толерантність і вміння працювати в команді”.

На конференції панував дух свята, чому сприяло спільне служіння. Гості, сестри Товариства допомоги і брати радісно та старанно служили. Хтось узяв участь у пошитті фартухів і косинок, призначених для дитячого садочка; хтось був зайнятий у виготовленні красивих листівок для менш активних сестер або для тих, хто того дня хворів і не зміг прийти. Учасники конференції також збирали гігієнічні набори та одяг для Товариства інвалідів Пролетарського району міста Донецька. Виконавши таким чином за час конференції 4 проекти служіння, всі присутні пройнялися божественною любов’ю і впливом Святого Духа.

Сестра Альбіна Набелохова, з Об’єднаної філії Донецька, відмітила: “Сьогодні ми побачили, що всі, хто сюди прийшов, з великою зацікавленістю поставилися до того, чого ми тут навчалися і що робили. Ми відчули, що ми—одна сім’я”. Тетяна Новицька, з Центральної філії Донецька, сказала, що сьогодні ми краще зрозуміли, наскільки ми потрібні одне одному. Так як разом з сестрами працювали і брати, на завершення мені хотілося б навести слова Віктора Трунова. На запитання, що брати робили на цьому заході, Віктор пояснив: “Сьогодні брати служили разом з сестрами. Ми милувалися тим, як прекрасно вони вміють це робити. Ми намагалися подарувати їм свою любов і багато чого в них навчалися”. ■

Семінар Церковної служби з питань працевлаштування в Донецьку

Тетяна Візиренко, спеціаліст Церковної служби з працевлаштування Донецького округу

“Хто-бо з вас, коли башту поставити хоче, перше не сяде й видатків не вирахує, — чи має потрібне на виконання” (Лука 14:28)

Коли ми прийшли в Церкву, нас було навчено принципам самостійності, фінансової незалежності та ощадливості. На уроках Товариства допомоги й Кворуму священства ми дізнавалися, як правильно зробити запас продуктів на випадок надзвичайних ситуацій. Церковна служба з питань працевлаштування надає нам інші можливості. Вона, наприклад, допомагає оволодіти методами організації власного бізнесу та пошуку роботи, необхідної для забезпечення себе і своєї сім’ї. Скільки благословень ми отримуємо завдяки цим знанням, бо ж багато з нас не раз замислювалися над тим, як розпочати власну справу, яка могла б стати сімейним бізнесом і сприяла б ще більшій самозабезпеченості.

17 березня 2012 року в рамках Церковної служби з питань працевлаштування в Донецькому окрузі пройшов шестигодинний семінар під назвою “Як розпочати власну справу”. Нашими вчителями були старійшина і сестра Бур,

які служать у Харкові як місіонери гуманітарної служби. З цими семінарами вони відвідали кілька міст в Українській Донецькій місії. Оскільки навчальні посібники з даної тематики ще не перекладені російською мовою, вони за допомогою перекладача Сергія Удальцова змогли представити основну інформацію російською мовою.

Близько 50 учасників семінару з’їхалися з різних філій Української Донецької місії, щоб навчатися азам бізнесу. Ми говорили про чотири наріжні камені, на яких будується бізнес: бізнес-ідея, аналіз ринку, маркетингова стратегія, фінансовий аналіз. Мета семінару—навчити нас розробляти успішний бізнес-план, або ж план вдосконалення існуючого бізнесу. Завдяки семінару брати і сестри, які відвідали його, змогли побачити реальність можливості створення власної справи. Наступний крок тепер за нами.

Ми вдячні Господу за можливість отримувати добротні, корисні знання, які в сукупності з мудрістю й працею зможуть принести благословення стабільності та самозабезпеченості в наші сім’ї. ■

Світло правдиве вже світить

Олександр Січкаренко, Українська Дніпропетровська місія, Сімферопольська філія

Я зустрів місіонерів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів влітку 1993 року. Це сталося на квартирі мого друга, куди він запросив нас з дружиною, щоб познайомитися з “американцями”. В ті роки це було дивиною, тож ми погодилися прийти.

Там ми і побачили місіонерів вперше. Старійшини розповіли нам про Бога, Небесного Батька, і про Його Сина, Ісуса Христа. Ми поговорили також про план спасіння і вплив Духа Божого. В більшості все це вже було нам відомо, хоча на практиці вся наша релігійність виявлялася в рідких відвідуваннях тієї чи іншої церкви на Різдво або Великдень. Були деякі спроби молитися, але і вони виглядали, скоріш, як механічне повторення заучених напам'ять слів з молитовника.

Що стосується душі, то вона шукала і чекала чогось більшого. Ось чому ми з радістю ділилися своїми думками одне з одним, не відчуваючи ніяких перешкод і бар'єрів. Невпевнена російська мова наших нових знайомих анітрошки не заважала. Ми могли, мабуть, розуміти одне одного і без слів.

Головним посланням у той день була звістка про відновлення початкової Церкви, яку

Спаситель організував, коли ще був живий і ходив дорогами Палестини. Ми обговорили той факт, що сучасне християнство багато в чому відрізняється від заснованої Христом релігії. Цьому можна було давати безліч пояснень і виправдань, але відмінності, які спостерігалися, були очевидними. Знаючи ж про Відновлення, ми, зрештою, зібрали до купи розрізнені частини цієї історичної головоломки й змогли побачити всю картину.

Перед завершенням нашої зустрічі місіонери дістали відеокасету й пояснили, що на ній записана так звана генеральна конференція—особлива зустріч, на якій двічі на рік збираються живі пророки й апостоли, аби поділитися духовними настановами. Цю фразу я майже пропустив повз вуха, бо не був готовий вмістити все одразу.

Однак ми послушали у виконанні прекрасного хору один з духовних гімнів, а потім побачили, як на трибуну піднявся літній чоловік і почав щось говорити. “Це наш пророк”,—сказали старійшини. І тільки тоді я усвідомив, про що вони говорили нам кілька хвилин тому.

Я бачив живого пророка Божого. Це було чудово. Нам з дружиною хотілося більше

дізнатися про це, і ми запросили місіонерів до себе.

На першій же зустрічі старійшини подарували нам Книгу Мормона. Вони розповіли, що ця книга була написана паралельно з деякими писаннями Старого і Нового Завітів, але людьми, які жили в Західній півкулі. Історія книги охоплювала тисячолітню історію народу, який переселився в Америку за шістьсот років до Різдва Христова.

Автори Книги Мормона були такими ж служителями Небесного Батька, як пророки і апостоли, відомі нам зі сторінок Біблії. Для люблячого Бога бажання допомогти всім Своїм дітям—де б вони не жили—було природним, божественним бажанням.

Олександр Січкаренко

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА

І все ж я починав читати Книгу Мормона як історичний літературний твір, не більше. Усвідомлення її духовного значення приходило поступово. День за днем, читаючи її, я натикався на вірші або цілі грона віршів, які свідчили про Ісуса Христа і Його місію. Внутрішня сила таких фрагментів книги, зрештою, не залишила ніяких сумнівів в духовній ролі цих священних літописів. Я зрозумів, що тримаю в руках Священне Писання, яке з величезною ясністю підтверджує послання Нового Завіту про божественність Спасителя і про Його Спокуту. Книга перестала бути для мене просто історичним оповіданням. Я все ще любив дивитися на дати, записані в нижній частині кожної сторінки, але від речей тимчасових (від тих, що можна розмістити в певній хронологічній послідовності) ця книга вела мене до вічних і безкінечних запитань. Там я також міг знаходити і відповіді на них, відкриваючи для себе красоту і велич Євангелії.

Під час наших зустрічей з місіонерами я ділився цими своїми духовними знахідками. Щоразу старійшини з радістю визнавали, що цінують і люблять ці прості істини про Христа. Тим не менш, вони постійно пропонували звертатися до Небесного Батька за отриманням особистого свідчення про істинність прочитаного. “У нас є такі свідчення від Бога, але цього

замало, оскільки вам потрібно знайти їх для себе”,—наполегливо повторювали місіонери. Вони цитували ці вірші з книги Моронія: “Ось, я б хотів закликати вас, що коли ви читатимете їх, якщо за мудрістю Бога буде так, що ви читатимете їх, то пам’ятайте, наскільки милостивим був Господь до дітей людських від сотворіння Адама аж до тих пір, коли ви отримаєте їх і обдумаете це в серцях своїх. І коли ви отримаєте їх, я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім’я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа. І силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все” (Мороній 10:3–5).

Якось я чергував у нічну зміну на заводі, і в мене була можливість усамітнитися, щоб почитати Священні Писання. Того вечора я знову відкрив Книгу Мормона і продовжив з того місця, де лежала закладка. І тут я натикнувся на ще одну духовну перлину—на ще одне свідчення про Викупителя світу. Я неймовірно радів, відчувуючи, що цього разу ще сильніше відчув теплий вплив Святого Духа.

Я відклав книгу і став навколішки в сповненій вдячністю молитві. Це було спілкування з невидимою Істотою, Яку ми називали Богом, і про Яку мені

вдалося дізнатися так багато за останній місяць, відколи ми почали серйозне вивчення Біблії і Книги Мормона.

Слова молитви були простими і щирими. Це була вдячність Богові за все добре і гарне, що було в житті, за Його любов, яку можна було відчувати кожного дня, за Його благословення і захист. Батько ніби підказував через тихий вплив Духа про що говорити і чого очікувати. Через якийсь час я зрозумів, що мені потрібно розкритися перед Небесним Батьком, вилити душу. Я каявся у скоєних мною гріхах і відчував, як сльози полегшення і прощення стікають по моїх щоках. Нічого подібного я раніше не переживав.

Настав переломний момент. Я хотів отримати відповіді на свої запитання. Залишалося ясно викласти їх Богові. В той момент мені здавалося, що це дуже просто, і тому я почав ділитися з Ним своїми переживаннями і відкриттями, своїми радостями, знайденими через пізнання євангелії Ісуса Христа. Все, що я говорив у ту хвилину, зводилося до запитання: “Чи істинні літописи, які містяться в Книзі Мормона?” Мені потрібно було в цьому розібратися. Мені потрібно було отримати для себе це свідчення.

І воно прийшло. Вже ставлячи своє запитання і намагаючись сформулювати

Його, я почав усвідомлювати, що знаю відповідь. Точніше, Небесний Батько давав мені зрозуміти, що з допомогою Його впливу і сили я вже знаю відповідь. Іншими словами, Він передавав мені свідчення про істинність цих Писань у той самий момент, коли я про це питав...

Нічого більш піднесеного і разючого зі мною ніколи не відбувалося. Всемогутній Бог, Творець Неба і землі ясно і зрозуміло відповідав на молитву маленької людини, яка побажала пізнати істину про Його задуми. Диво спілкування з Небесним Батьком відбувалося не лише на моїх очах, а й безпосередньо зі мною.

Чисте світло наповнило всю кімнату. Я ніби купався в

цьому світлі. І лише через деякий час усвідомив, що мої очі все ще заплющені, а голова в поазі і благоговінні схилена на груди. Я мовчки вбирив отримані згори знання, намагаючись зберегти в серці кожному мить того, що відбувається. Хотів запам'ятати всі відповіді, отримані під час цієї молитви. Це був момент духовного осяяння, радості і щастя.

Навіть після того, як я подякував Богові за це свідчення і встав з колін, кімната навколо мене була сповнена цього чистого світла, яке не піддається поясненню. Саме відтоді я з радістю ділюся своїм свідченням і своїм знанням з іншими.

Я знаю, що ця внутрішня духовна впевненість у мене не від людей, не від учення або

якоїсь духовної практики. Але від Бога, який дає просто та не докоряє (див. Якова 1:5). Я знаю, що Книга Мормона—це слово Боже. Я знаю, що вона, працюючи в парі з Біблією, допомагає людям здобути свідчення про Ісуса Христа—Спасителя світу. Я знаю, що вона була перекладена в наші дні за допомогою божественного дару Джозефом Смітом, якого Бог обрав для відновлення Церкви Свого Сина. Я знаю, що його зусиллями Небесний Батько здійснив це диво, і тепер на землі є Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

На своєму досвіді я переконався, що завдяки Господу Ісусу Христу "минається темрява, і світло правдиве вже світить" (1 Івана 2:8). ■

ПРАГНЕМО БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Його приклад

**Давид З., Київський Український кіл,
Борщагівський приход**

У моєму класі вчиться дівчинка Маша. Вона з багатодітної сім'ї і, на жаль, не дуже благополучної. Якось я помітив, що в неї немає ні олівців, ні ручок, ні кольорового паперу, ні ножиць для трудового навчання. У мене ж було все, що потрібно, тому що мої батьки придбали це для мене. І тоді я вирішив поділитися з Машею тим, що у мене є, аби вона могла виконувати шкільні завдання. Коли я прийшов додому, то розповів про це мамі, і ми вирішили купити Маші

все необхідне для навчання. Я був дуже радий допомогти однокласниці і відчував радість у серці, тому що вчинив так, як хотів би цього Господь.

Разом зі мною в класі також навчається Вова. І з ним ніхто не хоче грати, тому що він може вести себе агресивно і навіть вдарити. Але зі мною він себе так не поводить. Якось я запросив його в музичну школу на концерт,

Давид З.

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХИВУ АВТОРА

в якому брав участь сам. Я вчуся грати на фортепіано. Він погодився і прийшов. Після концерту ми зустрілися, і Вова подякував мені за запрошення, сказавши, що йому сподобався мій виступ. Потім він поцікавився, коли буде наступний концерт.

Я намагаюся бути прикладом для своїх однолітків, тому що добра людина допомагає іншим ставати кращими. Мені допомагає приклад Ісуса Христа. Я дуже хочу бути таким же сміливим, слухняним, добрим і терплячим, як Він. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Будьмо ж милосердними

Анастасія Напраснікова, Київська Українська місія, Івано-Франківська філія

"А милосердя довго терпить, і є добрим, і не задрить, і не чваниться, не шукає для себе, легко не дратується, не думає злого, і не втішається беззаконням, але втішається істиною, зносить усе, вірить усьому, надіється на все, витерпить все" (Мороній 7:45). Я дуже люблю цей вірш з Книги Мормона, він став моїм девізом. Знову і знову читаючи ці рядки, я чую поради Господа для мене.

Коли Ісус жив на землі, Він служив усім. Він зіцілював хворих, утішав засмучених і годував голодних. Тепер це наш обов'язок. Ми—Його руки. І з нашою допомогою Він благословляє багатьох через нас.

Кожного дня я молюся і прошу Небесного Батька спрямувати мене до тих людей, кому потрібна допомога. І якщо я молюся щиро, Він відповідає на мої прохання. У мене є можливість надавати допомогу в коледжі, в якому вчуся, в Церкві, моїм родичам та іншим людям. І я також можу молитися за інших. Я почуваюся щасливою, коли так роблю. Ісус Христос—мій приклад, і я дуже хочу бути схожою на Нього.

Часом робити добрі справи не дуже легко, оскільки інколи це займає багато нашого часу, інколи нас неправильно розуміють і навіть глузують з нас. Але це наш обов'язок. Сам Христос страждав за нас, тому що дуже любив

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА.

Настя Напраснікова.

нас. Я знаю всім серцем, якщо ми будемо робити добрі справи, ми будемо ближче до Нього, а наші ближні—щасливіше. ■